

Гудкова О., магістрантка групи 501-ФС
Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
Науковий керівник:
к.фіз.вих., доцент кафедри фізичної культури та спорту Гета А. В.
Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

ІСТОРИЧНИЙ РОЗВИТОК СТАВЛЕННЯ СУСПІЛЬСТВА ДО ЛЮДЕЙ ЗІ СТІЙКИМИ ПОРУШЕННЯМИ ЗДОРОВ'Я

Проблема ставлення суспільства до людей зі стійкими порушеннями здоров'я проходить через усю історію людства і свідчить про жорстоке знищення тих, хто хворів тривалий час, або, у кращому разі, безжалісну байдужість до них. Причиною відсторонення від людей із фізичними вадами міг бути як страх перед хворобою, каліцтвом і смертю, так і проблеми їхнього життєзабезпечення, які вимагають більших зусиль, ресурсів тощо.

Принципові зміни у ставленні до людей з обмеженими фізичними можливостями сталися із прийняттям християнства, яке заклиало до милосердя і любові до ближнього. Проте, тільки з XV століття (епоха Відродження) намітилося подолання ізоляції «аномальних» людей від соціуму та зміна ставлення до них. Одна з перших наукових праць, присвячених вихованню інвалідів – книга видатного вченого епохи Відродження Дж. Кардано «Paralipomena» (XVIст.).

На території України у давнину людей із фізичними вадами опікували центри духовного життя того часу – монастирі. З часом, у процесі розвитку суспільства, з'являються притулки для знедолених людей:

- XIV століття: у притулках та церквах вводять спільне виховання здорових й хворих дітей;
- середина XVIII століття: відокремлення спеціальних груп – дітей з особливими потребами у виховних домах;
- початок XIX століття: виникнення перших спеціалізованих установ для глухонімих та сліпих дітей, а трохи пізніше – для дітей із відхиленнями у розумовому розвитку.

Поряд із центрами розвитку для людей із особливими потребами відбувалося становлення й розвиток фізичної культури та спорту інвалідів:

- 20-ті роки XX століття: початок спортивного руху людей із вадами слуху;
- у роки Першої світової війни на захист рівних прав людей, незалежно від їхніх фізичних можливостей виступає громадський рух;
- законодавство 1918 року засновує виховно-корекційні установи для дітей із особливими потребами, визначає статус інвалідів і вводить їх до загальнодержавної системи народної освіти;
- роки Другої світової війни: розвиток спорту на візках у Великій Британії, який за 15 років переріс у спортивний рух «Паралімпійські ігри»;

- 1968 рік: поширення руху, метою якого була інтеграція людей із відхиленнями розумового розвитку до суспільства засобами фізичної культури та спорту – «Спеціальні Олімпіади». До кінця XX століття вони залучили понад 1 млн. учасників із 150 країн світу.

Характерно, що усі спортивно – громадські явища, які змінили життя світової спільноти, мільйонів людей – інвалідів, їхніх близьких майже у кожному випадку починалися з ініціативи окремих особистостей [1].

Сьогодні в усьому світі відмічається великий прогрес у сфері соціальної та фізичної реабілітації інвалідів, розробці педагогіко реабілітаційних методик. Адаптивне фізичне виховання виділилося у самостійний напрям фізичного спортивного руху і представлене численними організаціями. Заняття фізичною культурою перебувають у тісному зв'язку з розумовим, моральним та естетичним вихованням, професійно-трудовим навчанням, та сприяють підготовці учнів з порушеннями інтелекту до самостійного життя й виробничої праці, виховує рухову грамотність та особистісні якості, впливає на соціальну адаптацію та інтеграцію в суспільство.

Література

1. Бріскін Ю. А. Спорт інвалідів: підручник для студентів ВНЗ. К., 2008. 393с.
2. Замский Х. С. Умственно отсталые дети: история их изучения, воспитания и обучения с древних времен до середины XX века. М., 1995. 255 с.
3. Круцевич Т. Ю., Когут І. О. Передумови виникнення та розвитку адаптивного спорту / Фізичне виховання, спорт і культура здоров'я у сучасному суспільстві, 2013. №1. С. 336–343.
4. Осадченко Т. М., Семенов А. А., Ткаченко В. Т. Адаптивне фізичне виховання. Умань, 2014. 208 с.

Гутник Ю., студентка групи 101-ФС

Національний університет

«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

Науковий керівник:

к.фіз.вих., доцент кафедри фізичної культури та спорту Гета А. В.

Національний університет

«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

РОЗВИТОК ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ В ДОБУ КОЗАЦТВА

Фізичне виховання є головним напрямом впровадження фізичної культури і становить органічну частину загального виховання, покликану забезпечити розвиток фізичних, морально-вольових, розумових здібностей і професійно-прикладних навичок людини. Розглядаючи історичний процес виникнення, становлення та подальшого розвитку фізичної культури, необхідно розглянути ті цілеспрямовані зусилля, яких доклали наші предки, що жили на території сучасної України в різні історичні епохи, як виховували молодь, яку роль у цьому процесі відігравала фізична культура, які ігри, змагальні фізичні